

Demolarea

Daniela Constantine

Cărți ca pe vremuri cu un strop de Erotica

2023

Cărți ca pe vremuri cu un strop de Erotica

Demolarea

~ povestire ~

Un domn lungan, aproape deșirat, se remarca la rând. Avea ochii verzi și se juca cu rozariul de lemn pe care îl potrivea ca pe un mecanism de mare complexitate între degete ochind când un om, când altul. Femei și bărbați, tineri și bătrâni stăteau în fața lui la coadă, de condiție mijlocie, săraci și încă și mai săraci.

După aproape două ore de așteptare îi veni și lui rândul.

Îl pofti la birou o femeie de vreo treizeci de ani. Scundă, brunețică, cu toate formele la locul lor și cu niște ochi insuportabil de mari. Avea un nume nesuferit, precum Ligia sau Maria. Vreo zece minute vorbi în continuu fără ca el s-o bage în seamă, fără să înțeleagă ceva. Vedeă deja casa străbunicului său demolată, culcată la pământ printre perne de moloz și verdeață, călcată în picioarele unor oameni care veneau din diverse părți ale țării ca să execute oribila treabă. Și nu era numai chestia de demolare, dar auzise de oameni care, în cartierul Uranus-Izor unde se petrecuse ștergerea cea mare, eradicarea celei mai vechi părți a orașului, muriseră de inimă vreo șase oameni în momentul în care buldozerul le

Cărți ca pe vremuri cu un strop de Erotica

trecuse prin casă. Muriseră sau paralizaseră. Țipaseră să le cruce florile dar muncitorii trecuseră mai abtîr peste acelea de parcă, odată ajunși la București, își dăduseră seama că urăsc natura. Casa lui avea cinci camere, ferestre cu ancadrame și o grădină cu vase din piatră și cîteva tipuri de păsări care îi vizitau regulat. Erau invidiați de tot cartierul, răsfațați de poștași și de toate mîțele de pe stradă.

Dar ceea ce zicea ea nu se potrivea deloc cu ce se aștepta:

- Haideți să ne vedem la ora opt!... E un locșor tare drăguț, liniștit. O mătușă de-a mea a stat acolo cînd a venit din Franța și n-a avut probleme, a zis că locul i s-a părut la fel de civilizat ca unul de-al lor.

Hotel Cristal ... Nu-l știa pe ăsta în mod special dar le știa pe cele de teapa lui – stabilimente în care se întîlneau bărbați care își înșelau nevestele, neveste care își înșelau bărbații, directori care se culcau cu secretarele atunci cînd n-o puteau face acasă, tăbărînd unii pe alții ca niște omizi flămînde și adulterine.

Dar el nu mai era căsătorit, îl părăsise nevasta de vreo cincisprezece ani și de-atunci trăia singur. Cu femeile se întîlnea doar dacă avea nevoie, fără a lega o legătură anume

Cărți ca pe vremuri cu un strop de Erotica

cu cineva dacă, vorba ceea, tot n-avea nevoie. Dar femeia lui fusese o doamnă și o respectase. O respecta și-acum, ca pe mai toate femeile defapt.

- Știți, îmi plac bărbații cu părul alb. Așa ca dumneavoastră ... Păcat că n-avea o oglindă, altfel și-ar fi ciufulit chiar acum limba aceea de păr argintiu care i se lăbărta pe frunte ocolindu-i profilul sur, de bărbat cu fața netedă și sufletul plin de asperități. Bărbat de cincizeci de ani cu părul complet albit ... Și mai era o trăsătură anume care-l făcea posac și pierdut – pungile de sub ochi. Noroc că ochii în sine erau mari și copilăroși.

Stătu câteva minute să se gândească:

- Mulțumesc frumos dar o să caut altceva.

Și-atât. Se ridică, își aruncă pardesiul pe el de parcă repeta pentru "Fantoma de la Operă" și plecă fără să dea bună ziua. Cu coada ochiului privi în urmă și-și imagină că replica acționă ca o palmă asupra Ligiei. Iar din momentul în care o lansase lacrimile ei îl urmară ca un animal ghebos și ciudat, fără ochi, care se scurse neputincios până ieși și el din clădire.

Cărți ca pe vremuri cu un strop de Erotica

*

Peste câteva zile se afla la restaurant cu prietenul său, dl. Adamescu.

Acasă locuia cu fiică-sa, Sânziana, ginerele și nepotul lui de cinci ani. Nevastă-sa îl părăsise pentru neglijare sau așa spusese, dar știa că-i păsa de-un anume bărbat aflând că și bărbatului ei îi pasă de-o oarecare femeie. Se despărțiseră amical deși divorțul nu se purta pe vremea aceea, dar când mirilor de altădată nu pare să le mai pese de ruptură parcă nici autorităților nu le mai arde să-i hărțuiască. Lucrase la Ministerul Agriculturii și ajunsese consilier la SANEPID. Aflase de cei trei kilometri eliberați pentru palatul ce se construia în centru, cartierul ridicat bucată cu bucată din 1870 până în 1920 dărâmat în mai puțin de-un an. Demolarea ar fi însemnat pieire pentru el și familia lui, pentru toți cei care așteptau cel mai mic semn de bunăvoință ca să nu le fie luate de-a valma podelele, sobele și ferestrele ca niște bube scârboase ce trebuie îndepărtate de pe obrazul orașului.

Îi povestise lui Adamescu în ce consta propunerea cuconasei de la ICRAL, scârbit și dornic ca cineva să-i plângă de milă:

Cărți ca pe vremuri cu un strop de Erotica

- Aș, ce-aș vrea și eu o femeiușcă de-asta să-mi facă așa o invitație!... Mamă, ce-aș mai tăvăli-o! Zău, Tavi, ce-o fost în capu' tău?! Lasă, mă, femeia să-și facă plăcerea și tu ia-ți casa înapoi!

De multe zile se luptase cu îndoiala, cu neputința, și apoi cu reproșurile că el, bărbat fiind, nu fusese în stare să fută o femeie. Dar își spusese repede că e deasupra tuturor acestor nimicuri, că femeia aceea pesemne n-avea nicio educație, era o pațachină, o marionetă comunistă, în vreme ce el era fost profesor și urmașul unei familii de burghezi și intelectuali.

Când Adamescu și-a revărsat ultimele vorbe peste el i-a venit ca un val, ca un tăvălug prin creier, hotărârea. A căutat-o din nou și-a rămas că se văd la Hotel Cristal.

Cărți ca pe vremuri cu un strop de Erotica

**

Era mai zâmbitoare decât și-o amintea dar nu zăbovi cu vorba. Se dezbracă aproape imediat ce intră în cameră. Avea un combinezon elegant de saten pe care și-l aruncă ca o țărancă pe jos, lăsându-și pulpele mari la vedere și țâțele fremătânde, ca niște meduze care voiau să-l suprime.

L-a împins ușor către pat. El avea încă pardesiul pe el, costumul și cămașa, plus maioul și indispensabilii. Se apropie, îl tachină ușor cu mâinile până îl împinse de tot și se așază peste el. Necheză câteva platitudini, cum că îl plăcea mult, că-i plăceau bărbații ca el, că era singură ... Că, vezi doamne, el trebuia să aibă milă de ea pentru că era femeie. Ce nimfomană!... Nu i-o spuse direct dar simțea cum în vene i se zbate un fel de revoltă.

Afară se înnoptase și în mijlocul acestui torent ea închise lumina. Trase aer adânc în piept după ce îndurase să-i smulgă jacheta și pantalonii de pe el. Dar în loc de orice alintătură și mângâială îi simți gura asaltându-l, înghițindu-l.

Deznodământul veni în mai puțin două minute. Îi admiră priceperea dar o catalogă drept o târfă fără speranță. Și-n vreme ce ea îl lucra sau, mai bine zis, se lucra pe ea însăși folosindu-l pe el drept pretext, se imagina mângâind tufe de

Cărți ca pe vremuri cu un strop de Erotica

trandafiri din curte. Din florile acelea s-ar fi putut naște una din viitoarele lui amante: gingașe ca niște prințese din povești, cu fața albă, gura mică și o virtute de necrezut. După vreo zece minute în care turui de una singură pentru ca el să-și poată recăpăta suflul Ligia se urcă peste el. Mâna îl prinse din nou ca într-un jgheab din care caută să iasă o bucată senină de gheață ce nu pare că știe că iese pentru pieire.

În cinci minute era din nou gata s-o supună. Se urcă pe el, își învârti capul de vreo câteva ori ca o femeie posedată de draci și-l încăleacă schimonosindu-se. Plasa de caprifoi care crescuse peste gard mirosea tembel a fericire și dulceață de copil. Vara deschideau o prelată și serveau ceai cu gheață la masa de lângă scară. Seara stăteau afară până dimineața, dădeau drumul la radio și numai rar de tot se uitau la televizor. În vremurile acelea părea că sunt suspendați undeva deasupra orașului, într-un ținut doar al lor. Asta era strada Olteni pentru ei, o casă și-o insulă, o junglă care-i cuprindea cu brațele ei dragi. Vecinii nu i-ar fi căutat sub nicio formă, fiecare avea oaza lui de fericire și niciunul nu s-ar fi gândit să-l deranjeze vreodată pe celălalt.

A treia oară în care îl posedă o urmări plictisit cum se proiectează pe tavan ca o nălucă din alte lumi. De data asta se frânse repede și acceptă să se dea învinsă.

Cărți ca pe vremuri cu un strop de Erotica

Următoarea întâlnire era și cea în care Ligia trebuia să-i decidă dosarul. Se mai văzuseră o dată, tot la hotel Cristal, și-apoi la ea acasă. Dar el se simțea deja ca un prostituat, murise un pic pe dinăuntru. Luase masa cu familia lui, își mângâiasse nepotelul pe cap, privise afară pe ferestrele dragi și simțise că are în piept, putrezind de-a binelea, un om mort.

Erau mai puțini oameni la coadă și el se gândea, prosteste, că i-e poftă de cârnați.

Ar fi vrut s-o pleznească și s-o bată. Ea zâmbea tot nevinovat, de parcă n-o văzuse crăcănându-se în fața lui. De dragul lui și-al altora, firește.

- Vă urăsc!... șopti cu calm, ca un cântec, ca atunci când în tinerețea lui dăduse vreunui elev o notă care să-l răpună în ziua aia sau pe toată viața, nu știa niciodată precis. Sunteți o momâie dezgustătoare. O curvă, rosti cu și mai multă ușurință și încă și mai multă ură.

Îl privi lung. Deschise gura de parcă voi să spună ceva dar înghiți doar aer. Ochii ei se plimbară o clipă prin birou. Apoi o văzu cum deschide un sertar și scoate de-acolo un instrument uzat. Nu se mai întrebă, așa cum făcuse în prima zi, cum de ajunsese o femeie de nici patruzeci de ani să decidă

asupra vieții lui. Părinții ei erau probabil niște comuniști înrăiți și-și băgaseră odrasla acolo unde putea să facă cel mai mult rău. O ascultă cum pune ștampila și-i întinde dosarul. Îi vine să plângă de fericire deși siluirea ce-o suferise n-o mai putea șterge, dar putea măcar să-și recâștige un pic din demnitatea pierdută.

Ieși plutind de fericire. Afară soarele ieșise puțin dintre nori și topise zăpada pe care o călcaseră oamenii în ultimele zile. El și cu familia lui se vor muta într-un apartament. Găsiseră deja unul, între Pasajul Mărășești și întreprinderea Timpuri Noi, patru camere cu un balcon și-un colț de terasă la parter. Și-apoi, la colț, îi veni ideea să se uite în dosar. "APROBAT", scria mare. Doamna aprobase salvarea casei străbunicului său, a tuturor lucrurilor frumoase care o compuneau și o locuiau.

Căzu pe gânduri. Pasul său deveni mai domol și mai grav. Atârnavu pe el greutatea ultimelor decizii și a ultimelor vorbe. Începu să-i pară rău. Parcă prea fusese rău!... Dar până acasă nu-și aduse aminte decât că avea poftă de cârnați și că-și salvase casa.

Totul trecu minunat și fără importanță până când, două sau trei seri mai târziu, îi puse mâna pe cap nepoțelului său

Cărți ca pe vremuri cu un strop de Erotica

care, de înfoclit și drăgălaș ce era, arăta ca un eschimos.
”Mulțumită femeii ăleia erau ei încă aici!...”

Peste două zile se afla din nou pe culoarul cunoscut, printre oamenii înghesuiți peste care cerea să sară doar ca să aibă ”o discuție de două minute cu doamna”.

Numai privirea pierdută a secretarei și faptul că ea ieși imediat să vadă ce e îl introduse în cameră.

- Voiam să-ți mulțumesc, a fost foarte drăguț din partea ta. Și ... îmi pare rău pentru ultimele vorbe. Nu știu ce-a fost în capul meu. Fusesse o zi obositoare, eram înnăbușit. Te rog să mă ierți!

- Pentru ce?... Poți să-ți ceri iertare pentru orice dar nu pentru sinceritate. Sunt dezgustătoare, nu? Probabil că sunt.

Trecură așa mai multe zile, timp în care tot cartierul află că vila Popeștilor era salvată, cine-știe, poate și altele odată cu ea, și lumea invidie dintr-odată familia pentru norocul ei dar mai ales pentru armonia deplină, nepământească, ce domnea în casa aceea.

Cărți ca pe vremuri cu un strop de Erotica

** **

Spectacolul era "Credem în scandal". O ineptie, firește. O chestie de neam-prost, pentru neamuri proaste. Avea totuși loc în rândul opt, pe centru, un loc bun. Iar când ridică binoclul – la lojă – pe cine zări prin binoclu?

Pe Ligia. Era singura femeie din grup, înconjurată de bărbați cătinei. Unii mici și chelioși, unsuroși ca niște pechinezi, cu zâmbete largi și dinți înghesuiți în gură ca niște alune pe care le înfulecaseră la repezeală. "Ia să se uite mai bine ... Era vreunul cu păr alb printre ei? Inima începu să i se strângă. "Oare îi va face vreunuia dintre ei ce îi făcuse și lui?"

Începu să sufere.

Nu cu lacrimi, nu cu suspine, doar cu un tremurat ușor al mâinii. Începu să-i pară rău. Nu mai fusese călărit de mult așa de bine. Nu că o regreta dar îi părea rău că alții vor ajunge să se bucure și ei de ea. Apoi, seara, lovitură de teatru, fata lui începu s-o vorbească de rău trăgând concluzii din vorbele lui ta-su:

- Și nesimțita aia ce voia de tine?! Credea c-o să te lași în genunchi și o s-o rogi să ne cruțe? Păi ea nu știa că noi nu ne milogim de nimeni?! Hai, mai zi-ne o dată cum i se ducea ochiul ăla într-o parte de nu știai la ce se uită prin cameră ...

Cărți ca pe vremuri cu un strop de Erotica

Încercă s-o apere dar era prea târziu. Băiețelul dansa ținându-se de colțul mesii, ginere-su dăduse și el drumul la televizor și fredona o melodie și toată familia conchise că dna Ligia de la ICRAL e o proastă și-o țoapă. Mai ales pentru felul în care râdea, căci avusese grijă să-l descrie și pe ăsta. Sau, mai bine zis, asupra lui insistase, ca și cum nu se mai văzuseră sâni săltând pe sub un pulover de damă și guri deschizându-se spre lume de parcă, înghițind-o întreagă, sperau să prindă și două-trei lucruri bune odată cu ea.

Și următoarele zile fură un chin până ce începu să-l doară de-a binelea sufletul. Părul îi strălucea tot argintiu în oglindă. Mâinile îi erau aspre și reci dar ea, cu scârboșeniile și cumplitele ei picioare, nu mai era.

Cărți ca pe vremuri cu un strop de Erotica

** * **

A umblat mult după ea, a încercat de multe ori s-o convingă și ea chiar a plâns o dată sau de două ori, dar până ce n-a prăvălit-o din nou în pat nu l-a crezut:

- Nu, tu nu mă iubești cu-adevărat! O spui numai pentru că-ți pare rău. Sau vrei ceva de la mine.

- Ba da, ba da, îți jur că te iubesc! Crede-mă ...

S-au căsătorit, spre durerea fiicei lui care aproape divorță de necaz. Se mută numai din casă și-i lăasă singuri ...

Durerea că o mare parte din orașul mult-iubit fusese ras de pe fața pământului îl goni departe pe micul eschimos. Cum împlini douăzeci de ani fugi în America și deveni un mare fotograf care se întorcea din când în când în țară ca să ia notițe și să scuipe-n sân când trecea pe lângă Casa Poporului. Bineînțeles că-și aducea aminte de bunicul său și nevasta lui de-a doua. O iubise pe Ligia fiindcă fusese o femeie caldă dar avusese un defect major: murise de tânără, la doar câteva luni după ce îl înscriaseră pe el la liceu. Muri cu febră la plămâni, ca o comunistă înfiorată ce era. Dar casa lor din Olteni sta în picioare pe-o latură a triumghiului format cu Iuliu Barasch unde mai era o mână de case cum își ridicaseră oamenii mai demult crezând că ele, la fel ca viețile lor, vor dăinui veșnic.

Cărți ca pe vremuri cu un strop de Erotica

Locul strălucește și-acum pe hartă amintind de-o iubire
mai mare decât orice demolare care avusese loc.

~ *sfârșit* ~

Vrei să citești o poveste mai lungă?...

Intră pe site-ul meu și comandă-ți

1916-2016 Idilă, București !

<https://danielaconstantine.wordpress.com/carti/1916-2016-idila-bucuresti/fragment-1916-2016/>

Mă găsești și aici:

<https://www.facebook.com/DanielleeMichellee/>